

og henviser med Hensyn til Forklaringen af, hvad det er, til at læse efter i Rigsdagstidenden, hvad en Ordfører her har sagt. Altsaa, jeg vilde sætte megen Pris paa, om vi i selve Loven kunde faa en Definition paa det ny Begreb, og saa er det endda et Spørgsmaal, der staar tvivlsomt for mig, hvorvidt det er bedre at indføre det end at beholde det gamle boniterede Areal, hvis Svagheder vi kende, men som vi kunne bruge, og som afgiver en god Maalestok for Jordens Kvalitet.

Der er endnu i § 2 et Punkt, som jeg ogsaa anser for at høre til de væsentlige. Det er sidste Stykke i Paragraffen med Hensyn til Udstykning af Fredskove. Der var i Regeringsforslaget bibeholdt de Grænser, vi i 1897 fik ind i Loven, nemlig at intet samlet Fredskovareal maa udstykes i mindre Parceller end paa 100 Tdr. Land, hvoraf følger, at en Skov, som er under 200 Tdr. Land, slet ikke kan udstykkes. Det er i det Lovforslag, vi nu have at behandle her, forandret til, at Udstykningen er gjort fuldstændig fri, alene med det Forbehold, at Parcellerne ikke maa have en for den samlede Skovdrift uheldig Form. Altsaa, Størrelsen er ganske ligegyldig, det er kun Formen, det kommer an paa. Naar man i sin Tid satte en Grænse for Udstykning af Skove, var det jo, fordi en rationel Skovdrift absolut betinges af en vis Størrelse. Man kan ikke behandle en lille Klat Skov forstmæssigt saaledes, at der kommer noget ud af den. Deler man en Skov, som er stor nok til at behandles ordentligt, i smaa Parceller, vil det ikke vare længe, inden disse ere ødelagte, og inden Skoven ikke mere eksisterer som saadan, i alt Fald ikke mere giver ordentlig Rente af Jorden. En saadan Udparcellering af Skove vilde virke fuldstændig ødelæggende, selv om man, som det blev fremhævet i Folketinget, vilde fastholde, at der skulde være Fredskovforpligtelse derpaa. Der er i Jylland allerede en hel Mængde smaa Skove, som for Øjeblikket ere, eller i alt Fald for faa Aar siden for en stor Del vare, i en temmelig ynkelig Tilstand, netop paa Grund af, at der ikke kan drives rationel Skovdrift paa dem. De ere for smaa til, at Ejeren, som ikke selv er Forstmand, kan betale det Tilsyn, som behøves for at holde Skoven i Orden, saaledes at den kan give god Rente af Jorden. Man har gjort sig forskellige Bestræbelser for at modarbejde det uheldige ved disse smaa Skove, idet „Dansk Skovforening“ har etableret 3 Skovkonsulenter i Jylland, som for en

ringe Betaling, mange Steder ganske gratis, give Ejere af Smaaskove Vejledning, tilse deres Skove og hjælpe dem til Rette baade med Hugst og Kultur. Det er et Forhold, som kun er i sin Begyndelse, men det fortjente at blive stærkt udbredt, idet det allerede i den korte Tid, det har virket, har vist sig heldbringende paa flere Steder. Der er endvidere i Vejle Amt blevet stiftet en Skovdyrkningsforening, hvor en hel Del af disse mindre Skovejere have sluttet sig sammen og paa den Maade faa Vejledning. Det er ogsaa en Institution, som er ny, men som synes at virke heldigt. Naar man nu saaledes har gjort forskellige Anstrengelser for at afhjælpe de Mangler, der følge af, at Skovene ere blevne udstykkede i for smaa Parter eller fra først af kun have været ganske smaa, synes jeg ikke, man kan gaa med til at stryge den Grænse, som i den nuværende Lov er sat for Udstykning af Fredskove, og jeg skal derfor meget fraaade Landstinget at vedtage det.

Ja, der er endnu adskillige mindre Punkter i Lovforslaget, som jeg kunde have ønsket at gøre nogle Bemærkninger om, men da jeg antager, at en saa vigtig Sag som denne absolut maa behandles i et Udvalg, skal jeg ikke komme nærmere ind paa disse Detailler.

Kofoed: Jeg tillader mig at anbefale det foreliggende Forslag. Det gaar nemlig i Retning af at give større Frihed til Udstykning, end der har været tidligere, og det kan jeg fuldstændig sympatisere med. Vi skulde ikke lægge flere Baand paa Omsetningsfriheden med Hensyn til Jord end højst nødvendigt. Særlig tror jeg, som ogsaa den højtærede Landbrugsminister nævnede, at Trangen til større Udstykningsfrihed har gjort sig gældende i de magre Egne, navnligovre i Jylland. Ved at have arbejdet med Udstykningsager nu i 30—40 Aar mener jeg ogsaa at have gjort den Erfaring, at ved at udstykke Jorden, naar den overdrages til andre, opnaar man i Reglen, at den kommer i bedre Drift og Kultur. Den, der køber et Stykke Jord ret dyrt, er nødt til at sætte større Kraft paa, og derved opnaas der jo et større Udbytte. Jeg skal derfor i det hele anbefale Forslaget, men dog gøre nogle enkelte Bemærkninger til Punkter, hvor jeg har lidt Betænkelighed, eller hvor der maaske kunde være Anledning til Forandring.

Der er først § 1, 4de Stykke, hvor der tales om Fordelingen af Ejendomsskyld.